

רע"פ 5726/14 - גואד שוויקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 5726/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: גואד שוויקי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 10.7.2014, בעפ"ת 34667-10-13, שניתן על-ידי כב' השופטים נ' בן אור; ר' יעקובי; ר' וינוגרד

בשם המבקש: עו"ד מרואן ג'ראסי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים נ' בן אור; ר' יעקובי; ר' וינוגרד), בעפ"ת 34667-10-13, מיום 10.7.2014, אשר בגדרו נדחה ערעור על הכרעת דינו ועל גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (כב' השופט א' טננבוים) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בפ"ל 6815-02-13, מיום 2.9.2013.

בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר אשר הושת על המבקש. בהחלטתי מיום 28.8.2014, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר, עד אשר תוכרע הבקשה לרשות ערעור.

רקע והליכים קודמים

2. מעובדות כתב האישום אשר הוגש נגד המבקש עולה, כי ביום 9.2.2013, בסמוך לשעה 02:00, נהג המבקש ברכב, מכיוון ירושלים לכיוון תל-אביב, שעה שרישיון הנהיגה שלו נפסל על-ידי בית המשפט, וללא פוליסת ביטוח בת תוקף. שוטרים שהיו בנתיב הנסיעה הורו למבקש לעצור את הרכב, ומשלא עשה כן, חסמו השוטרים את דרכו. בשלב זה, החליף המבקש מקומות עם נוסע שישב לצידו.

3. המבקש הורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות הבאות: נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

4. בגזר דינו, מיום 2.9.2013, הדגיש בית המשפט לתעבורה, את חומרת מעשיו של המבקש, עת שנהג בזמן שרישיונו נפסל. בנוסף, ציין בית המשפט לתעבורה, כי מעשיו של המבקש מבטאים זלזול באמון שנותנת המשטרה בנהגים, שכן "המשטרה איננה נוהגת לעקוב אחרי אנשים שרישיונם נפסל". לאחר זאת, השית בית המשפט לתעבורה על המבקש את העונשים הבאים: 2 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 6 חודשי פסילת רישיון נהיגה; 2 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל ינהג המבקש בזמן פסילה; וקנס בסך 2,000 ₪, או 2 חודשי מאסר תמורתו.

5. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי בירושלים, על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט לתעבורה. ביום 10.7.2014, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין, מאחר שבמקרה הנידון לא נמצא טעם של ממש להתערב בממצאי המהימנות ובקביעות העובדה שנעשו על-ידי בית המשפט לתעבורה. בית המשפט המחוזי דחה גם את הערעור על מידת העונש וקבע, כי גזר הדין מבטא התחשבות ראויה במכלול הנסיבות, לרבות בעובדה שלחובתו של המבקש כ-70 הרשעות קודמות בעבירות תעבורה. בנסיבות אלו, נאמר על-ידי בית המשפט המחוזי, כי "חסד עשה בית המשפט קמא עם המערער [המבקש] כשהסתפק בעונשים שהשית עליו".

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשת רשות הערעור שלפניי, טענתו המרכזית של המבקש היא כי שגה בית המשפט המחוזי שעה שאימץ את עמדת בית המשפט לתעבורה, אשר הסתמכה באופן כמעט מכריע, על עדותו של השוטר, מר אביאור קמאלי, לצורכי ההרשעה. לעניין חומרת העונש, נטען בבקשה, כי העונש שהושת על המבקש חורג באופן ניכר ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה. בין היתר, נטען,

כי לא היה מקום להשית על המבקש עונש מאסר בפועל, כאשר מדובר בהרשעה ראשונה בעבירה של נהיגה בפסילה.

דיון והכרעה

7. בפסיקותיו של בית משפט זה חזרה ונשנתה ההלכה, לפיה לא על נקלה תינתן רשות ערעור "בגלגול שלישי", וכי רק במקרים בהן הבקשה לרשות ערעור מצריכה הכרעה בשאלה משפטית כבדת משקל, אשר חורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים חריגים ונדירים בהם מתגלה עיוות דין או אי-צדק כלפי המבקש, ייעתר בית המשפט לבקשה מעין זו (רע"פ 5385/14 ויסמן נ' מדינת ישראל (2.9.2014); רע"פ 5205/14 אברמוביץ נ' מדינת ישראל (3.3.2014); רע"פ 3364/14 מנצור נ' מדינת ישראל (9.6.2014)). לאחר שעיינתי בבקשה שלפניי ובנספחיה, לא מצאתי כי יש בטענותיו של המבקש דבר החורג מעניינו הפרטי, ואף לא מתעורר, במקרה דנן, חשש לעיוות דינו. כיוון שכך, הבקשה לרשות ערעור איננה עומדת באמות המידה ובקריטריונים שנקבעו בפסיקה, כאמור, ודינה להידחות.

8. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין לעניין ההרשעה כי איני מוצא ממש בטענתו המרכזית של המבקש. הכרעתו של בית המשפט לתעבורה, לעניין זהות הנוהג ברכב, התבססה על עדותו המהימנה של השוטר, מר אביאור קמאלי, אשר העיד בפני הערכאה הדיונית בצורה ברורה וחד משמעית, כי ראה את המבקש נוהג ברכב. עיון בהכרעת דינו של בית המשפט לתעבורה מגלה, כי המבקש היה זה שהציג גרסה בלתי מבוססת באשר לאירוע, תוך שהוא מעלה גרסאות סותרות, ונמנע מלהצביע על קצה ראייה אשר תתמוך בטענותיו.

9. ככל שהבקשה נוגעת לעניין העונש שהושת על המבקש, איני רואה כל מקום להתערבות בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות. כבר נפסק, בהקשר זה, כי השגה על חומרת העונש אין בכוחה להצדיק מתן רשות ערעור, למעט במקרים חריגים בהם העונש אשר הושת על המבקש סוטה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (רע"פ 5442/14 חב' ינונה בע"מ נ' מדינת ישראל (4.9.2014); רע"פ 3120/14 נעים נ' מדינת ישראל (8.5.2014); רע"פ 617/14 לוי נ' מדינת ישראל (4.3.2014)). בנסיבות העניין, העונש שהושת על המבקש איננו סוטה לחומרה ממדיניות הענישה שנקבעה בעבירות דומות (ראו והשוו: רע"פ 483/14 אמסלם נ' מדינת ישראל (15.7.2014); רע"פ 898/13 וייס נ' מדינת ישראל (10.2.2013); רע"פ 5755/13 עודה נ' מדינת ישראל (13.11.2013)).

10. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית איפוא.

11. נוכח דחיית הבקשה, עיכוב הביצוע עליו הוריתי בהחלטתי מיום 28.8.2014, מבוטל בזאת. המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 21.10.2014, עד לשעה 10:00, בימ"ר ניצן או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ' באלול התשע"ד (15.9.2014).

ש ו פ ט
